Aranyköpések

Brátán Erzsébet

Publio KIADÓ

Óvodai aranyköpések

By Brátán Erzsébet

Publio Kiadó

Copyright 2011 Brátán Erzsébet

Minden jog fenntartva!

ELŐSZÓ

Kedves olvasó!

Életemből 25 évet ugyanannak az óvodának, a csodálatos etyeki óvodának szenteltem, imádom a gyermekeket, szeretem az embereket. Negyedszázadig ők jelentették az egész életemet, kitöltötték minden egyes percemet, mélyen beívódtak sejtjeimbe. Az alábbiakban az ott gyűjtögetett fantasztikus gyerekszájakból nyújtok át neked egy csokorra valót. Eleinte az egész csoda jó viccnek tűnt, tréfának indult, együtt mulattunk rajta imádott gyermekeimmel, és kolléganőimmel, majd az évek során egyre többet sikerült összegyűjtenem. Közös utunk során számtalan komikus helyzet adódott, amikor gyermeki félreértésből, félrehallásból fergeteges vicc kerekedett. Mindig vidáman fogtuk fel a dolgokat, jól mulattunk velük együtt, így ami véresen komolynak indult, a pozitív felfogás után vicces játékká változott, tompult az éle, eltörpült a jelentősége. A gyűjtésben később a kolléganőim is lelkesen segítettek. Nevetve terveztem, ha majd egyszer nyugdíjba vonulok, kiadom őket egy könyvben, ám az életem másképp alakult…

Sajnos nem mindet tudtam megjegyezni, mert éppen nem volt kéznél toll, papír, sokszor elfelejtettem, mire írószer közelbe értem… Valójában nem lehet igazán visszaadni úgy, ahogyan történt, mert ahhoz látni kellene a gyermek arcát, hallani a hangját, érteni a helyzetkomikumot, amiben történt. Megpróbálom mégis képletesen leírni a szavakkal megfogalmazhatatlan eseményeket, hogy mások számára is érthető, mulatságos legyen. Legjobban a gyakorló szülők érthetik meg, akiknek van, vagy volt kicsi gyermeke, esetleg már nagyszülők, nagynénik, nagybácsik, keresztszülők. Ne csodálkozz, ha néhol magadra ismersz, hiszen mindannyian minden különbözőségünk ellenére sokkal, de sokkal

egyformábbak vagyunk, mint azt valaha is gondoltuk volna. Tehát bármelyik lehettél volna éppen te!

Azokat a csodálatos arcokat, mosolyokat, a ragyogó szemeket, és a komikus helyzeteket sohasem tudom, nem fogom elfeledni. Káprázatos gyermekarcok, őszinteség, vidámság, tisztaság, feltétel nélküli szeretet, lenyűgöző, valódi boldog ragyogás! Máig róluk szól majdnem minden álmom! Bizony, nemcsak én tanítottam, neveltem a piciny palántákat, hanem ők is folyamatosan tanítottak, neveltek engem!

Azt kérdezed, mire? - Szeretetre, elfogadásra, megbocsátásra, kapcsolatteremtésre...

Jó szórakozást, kellemes időtöltést kívánok hozzá!

A szerző

2008. március

* A könyvben szereplő nevek a szerző fantáziájának szüleményei, nem egyeznek a valósággal.

Aranyköpések

A csoportban a gyerekek is rendszeresen meséltek, ilyenkor azokat a felnőtteket utánozták, akiknek az előadásmódja legjobban megfogta őket, például az óvónőket, a szüleiket, nagyszüleiket.

Egy nap a középsős, mozgékony, izgága Marika vállalkozott a mesélésre. Kiült a meseszékre, ide - oda tekergett, forgolódott, mozgolódott, miközben akadozva mondta a mesét, melyet sűrűn átszőtt saját szavaival. Az édes, barna hajú, vékony leányka, csodálatosan búgó mély hangjával egészen elbűvölte a hallgatóságot. Kézzel, lábbal magyarázott, nagyon jól állt neki, majd így folytatta, amikor elfogytak a szavai:

- ... hát... és... akkorrrrrrrr... hazaértek, ... öööö... - erősen gondolkodott, ráncolta a homlokát, megfogta a fejét a két kezével. Egyszer csak eszébe jutott, felemelte a jobb mutatóujját:

- KITÁNYÉROLTAK, és ettek…

***

Középső csoportosokkal gyakoroltuk, ki mikor született. Anno a gyerekek nem szerették ezt a foglalkozást, mégis szépen ültek körben, sorra elmondta mindenki, volt, aki rávágta azonnal, és akadt, aki némi óvónői segítségre szorult.

- Szilvike! Te mikor születtél? – kérdeztem a soron következőtől. A kislány feje búbján hosszú, szőke, pálmafaszerű copf lengedezett. Ijedtében felállt, a pálmafa idegesen rezgett, széttárta cseppnyi karjait, majd tétován így szólt:

- Ó! Én az anyukámmal születtem egy kórházban, DE AZ MÁR OLYAN RÉGEN VOLT, HOGY NEM IS EMLÉKSZEM RÁ! – legyintett nagy komolyan.

***

A gyerekek nagy többsége szeret árulkodni, elmondani, mi történt a társukkal, vagy önmagukkal. Marci újságíróként tudósította az óvónőt:

- Óvónéni! A BORÍTÉK SÍR! – mutatott Pistire, akinek ez volt a jele.

***

Kiscsoportosokkal sétáltunk. Marika fogta az óvónő kezét, és a gyűrűit szemlélgette. Nézegette, tekergette a kígyós gyűrűket.

- Óvónéni! NETED TETTŐ ILYEN DILISZTÁD VAN? – mutatott a gyűrűkre.

***

Ismét séta közben szembejött a csoporttal egy kutyus, a gyerekek nagy örömmel fogadták, mire Zsazsa hangosan felkiáltott:

- Jaj! Milyen ANYAROS TIS TUTYA! –csapta össze két kicsiny kezét…

***

Reggeli gyülekezésnél a gyermekek szívesen beszélgettek a velük történt fontosabb eseményekről, arról, ha bántotta valami, vagy ha öröm érte őket. Hideg, esős reggelen a középsős Bonci szomorkásan érkezett, lassan, lesütött szemekkel odasomfordált az óvónőhöz.

- Nézd óvónéni! Az apukám nyaka itt megsérült! – mutatott a saját nyakán egy pontra.

- Mi történt vele? – kérdezte az óvónő együtt érzően.

- Borotválkozott, és AGYONVÁGTA A NYAKÁT! – felelte.

***

Főzéses játék során megterítettek a lányok a babakonyhában, sorra etették, rendezgették a babákat, az óvónő is szerepet kapott, etetnie kellett az egyik „gyereket”.

- Mi a kedvenc ételetek? - kérdezte tőlük.

- Semmiiiiiiiiiiiiii! – visították kórusban.

- Ó! Pedig én azt hittem, adtok valami főzési tanácsot! – reménykedett az óvónő.

- Miért? Talán mi vagyunk a KONYHÁS NÉNIK? – háborodott fel Gabika.

***

A nagyobb lányok mindig szerettek anyáskodni a kisebbek fölött. Sokszor kihasználtuk ezt a helyzetet, a kiscsoportosok beszoktatásánál. A délelőtti udvari játéknál két nagyobb lány elvitte magával az egyik kicsit játszani, aki szívesen velük ment. Nemsokára bánatosan jöttek árulkodni:

- Óvónéni! ELVETTÉK TŐLÜNK A DORINÁT! – mutattak két másik lányra, akik kézen fogva vezették a huncutul vigyorgó kicsit.

***

Egy nagyon szerény, egyke kislány bizalmába avatta az óvónőt:

- Óvónéni! Anya azt mondta, otthon lehetek CSIBÉSZ, de az óvodában nem! Itt csak legyek jó! – emelte fel jobb kezét, és mutogatott nagy komolyan a kicsi ujjával.

***

A gyermekek reggelire csokis müzlit kaptak tejjel. Egyik cserfes kislánynak hiába mondták, legalább kóstolja meg, nem evett semmit. Nehezen bírta a délelőttöt, már 10 óra után türelmetlenül érdeklődött.

- Óvónéni! Nekem ÖSSZE - VISSZA KOROG A GYOMROM! Mikor hozzák már a kaját?

***

Egy vékony, kiscsoportos lányka folyton az óvónőn lógott. Egyik alkalommal megkapaszkodott, és felfelé mászott.

- Várjál egy picit! Mit gondolsz, mi vagyok én? – kérdezte az óvónő a súly alatt görnyedten.

- MÁSZÓKA! – jött az egyszerű válasz, és mászott tovább felfelé.

***

Lefektetés után a délelőttös óvónő megszólalt.

- Nemsokára mehetek haza!

- Jó! Akkor menjenek haza az óvónénik! – javasolta Peti nevetve. A többi gyereknek felettébb tetszett az ötlet. Hevesen bizonygatták, milyen jó lesz!

- Akkor ti mit fogtok itt alakítani egyedül? – kérdezte az óvónő.

- SZÉTPAKOLUNK! – visította nevetve Gabika, mire már minden gyermek fuldoklott a nevetéstől, amint elképzelték, hogy óvónő nélkül maradhatnak.

***

Kiscsoportosok a beszoktatáskor kevesebb időt töltöttek el a gyermekközösségben. Fokozatosan emeltük a beszoktatás ütemében az elválást a szülőtől. Lori, amikor egyedül maradt, édesanya nélkül, rendkívül hősiesen viselkedett. Látszott rajta, hogy direkt jó akart lenni, és erősen türtőztette magát. Több nap után eljutottunk vele az ebédig, de 11 óra előtt már nem bírta tovább.

- Óvónéni! - Hüpp, hüpp! - kérdezte kétségbeesetten, egyre jobban sírva - Alvás előtt NEM FOGOK KIFEKSZENI, UGYE?

***

Egyik alkalommal Katikából hirtelen feltört a sírás, annyira szeretett volna hazamenni. Az óvónő simogatta, közben vigasztaló szavakat suttogott a fülébe:

- Ne sírjál! Itt alszol, aztán már mehetsz is haza! Nézd meg! A többiek sem sírnak! Játsszál egy kicsit!

- Jó! Jó… - kezdett lenyugodni.

- Látod, a többiek sem sírnak, szépen játszanak, babáznak, építenek, autóznak! Te mit szeretnél?

- Akkor sírás helyett én inkább BESZÉLEK! Jó lesz? – csillant fel a szeme, a könnyeit letörölgetve belekezdett a beszédbe.

***

Ebédosztásnál egy cserfes kislány gyanúsan nézegette az átlátszó jénai tálat, majd kíváncsian megkérdezte.

- Mi az? Mi az óvónéni?

- Paradicsomos káposzta! – hangzott a válasz.

- Hát… Nem hinném, hogy azt ANNYIRA FOGOM SZERETNI! - állapította meg tétován a fejét csóválva.

***

A középsős Töhötöm szomorú arccal érkezett. Odasomfordált az óvónőhöz, és máris beszámolt ennek okáról.

- Óvónéni! Képzeld el! Az anyukám, meg az apukám összevesztek, aztán verekedtek, és az anyám dühében a töltött káposztát kiborította az udvarra! Az egész lábossal!

- És akkor mit ettetek? – kérdezte az óvónő elterelve a szót a fő problémáról.

- Hát a KÁPOSZTÁT! NEM VOLT ANNAK SEMMI BAJA, FÜVÖN VOLT! – felelte magától értetődően a gyermek, még fel is háborodott, hogy ezt az óvónő nem érti, és elment játszani.

***

Ebédhez a burgonya, és a hús mellé céklát osztottunk. Csabika alaposan megszemlélte, majd megszólalt.

- Nekem VÉRZIK A TÁNYÉROM!

- Nekem is! – visították a többiek nevetve.

***

Papa jött délután a mozgékony Lucáért. Éppen az udvaron játszottunk, elég hűvös volt az idő.

- Hol van a sapkád? – kérdezte rosszallóan a kislánytól.

- Amikor jöttem, NEKEM ÜRES VOLT A FEJEM! – méltatlankodott a lányka.

***

Farsangi bálon zsákbamacskával szórakoztattuk a kiscsoportos gyermekeket, akik először vettek részt ilyesmiben. Mindenkinek jutott egy darab, amibe általában kinder tojás figurákat csomagoltunk. Kiscsoportosoknál elég nehéz dolog megértetni, a farsang lényegét, a beöltözésnek még, úgy- ahogy örülnek is, de a többi eseményt nem nagyon értik. Így volt ez akkor is, a zsákból sorban húzhattak a gyerekek. Gerda alaposan szemügyre vette, mit kapott. Összeráncolt szemöldökkel, furcsán nézegette, forgatta kicsi kezeiben a saját meglepetését, mi lehet az, amit a kezében tart, majd azonnal ment reklamálni.

- Hallod óvónéni! EZ NEM MACSKA! MACSKÁT ÍGÉRTÉL! KÉREK MACSKÁT! - követelőzött felháborodottan, kis kezét kérőn nyújtva a macskáért.

***

A kiscsoportos Bea nagyon nehezen tudott elaludni. Amikor eljött az ébredés ideje, nehezen bírt felkelni. Sírt, remegett, mint a kocsonya. Kiment a mosdóba, reszketve ült a WC – n. A sírást, a remegést sehogyan sem bírta abbahagyni. Felduzzadt szemekkel, vöröslő nyomott arccal, meglepetten állapította meg:

- ÉN NEM TUDOM, MITŐL VAN EZ, PEDIG NEM FÁJ SEMMIM! – rezgett a hangjában érződő kétely.

***

Kiscsoportosokkal ültünk a meseszőnyegen, gyakoroltuk a Mikulás verseket, beszélgettünk a Mikulásról. Közben többen vállalkoztak egyedüli éneklésre is, hogy örüljenek, mindenkit megtapsoltunk, aki szerepelt. Végül közösen is elénekeltük az énekeket. Az én hangom volt a leghangosabb, így vezettem őket a szép, tiszta éneklés fejé.

- Megdicsérlek, óvónéni! Ügyes vagy! Szépen énekeltél! TAPSOLJUK MEG AZ ÓVÓNÉNIT! – javasolta a minden lében kanál Panka. Az egész csoport lelkesen tapsolt.

***

Vegyes csoportban egyik délelőtt a kiscsoportos Petit elkísérte a nagycsoportos Merci a WC –be. Kisvártatva visszajöttek. A nagylány felháborodva közölte:

- Képzeld, óvónéni! Nem is kellet neki pisilni! TUDOD, MIKOR KÍSÉREM KI MÉG EGYSZER!

***

Kiscsoportos Gyurika reggelinél még nem volt éhes, nem ette meg a vajas zsemléjét. Elkezdte csomagolni a szalvétájába:

- Hazaviszem, „ANYÁD” majd megeszi. – dünnyögte magában nagy komolyan.

***

Két óvónő beszélgetett, egyik 59, a máik húsz évvel fiatalabb volt. Az idősebbik nagy komolyan mondogatta a fiatalabbnak, hogyan volt a régi világban.

- Régen volt kisbíró, aki kidobolta a híreket a faluban.

- Az mikor volt? – kérdezte a fiatalabb.

- Ó! Hát nagyon régen, még az én gyermekkoromban! – felelte. A gyerekek persze közben figyeltek…

- Akkor sírtál te is? Ugye, óvónéni! – érdeklődött a cserfes kislány, érdekelte, milyen lehetett az idős óvónő gyermekkorában. (Remélte, hogy ő is sírós gyerek volt.)

***

A gyerekek kis csapatban beszélgettek asztali játék közben, az óvónő a közelükben ült. Kiderült, hogy Magdika kutyáját meg kellett műteni, most már a varratszedés következik.

- Azt mondja apa, hogy én nem mehetek az állatorvoshoz, mert a kutyánknak kiveszik a vattáját! – panaszkodott.

- Hát igen! A gyerekek nem szoktak állatorvoshoz menni! – nyugtatta Peti.

- Igen! Mert, ha odamész, akkor ott te is kapsz egy szurit! – ijesztgette Fanni.

- Dehogyis! ÉN NEM VAGYOK ÁLLAT! – háborodott fel.

***

Beszoktatásnál Tomi nagyon sírt, haza akart menni, Fanni odarohant hozzá, megsimogatta, anyaként vigasztalta:

- Ne sírj, majd jön „ANYÁD” érted, és hazavisz!

- Nem! „APÁD” jön értem! – hüppögött a gyerek.

- Majd telefonálsz neki? – nézett reménykedve Fannira.

- Igen! És megmondom, hogy sírtál! Most pedig hozok neked zsebkendőt, töröld meg az orrod, mert folyik! És fejezd be a sírást! – hadarta a szintén hároméves lányka, és rohant a zsebkendőért.